

РЕШЕНИЕ

№ 998

гр. София, 17.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 28 СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **АНДРЕЙ КР. ГЕОРГИЕВ**

при участието на секретаря Диана Г. Д.а
като разгледа докладваното от **АНДРЕЙ КР. ГЕОРГИЕВ** Гражданско дело № 20221110119070 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 235 ГПК.

Образувано е по искова молба, уточнена с молба от 21.06.2023 г. (на лист 91 от делото), като искът е изменен в заседанието на 18.10.2023 г. (на лист 130 от делото), на С. И. И. срещу „Профи кредит България“ ЕООД, с която са предявени претенции за признаване за установено по отношение на ответника, че Договори за потребителски кредит между страните №№ 3003509803.93/15.02.2019 г. и 3040049652/17.10.2019 г. са нищожни поради противоречие със закона, и за осъждането му да върне на ищцата 2776,83 лева – платени без основание суми по посочените договори, а при условия на евентуалност – че са нищожни само клаузите на услугите „фаст“ и „флекси“ по договорите.

В исковата молба се твърди, че ищцата е сключила с ответника два договора за кредит, с посочените по-горе номера, като по първия получила 4000 лева и трябвало да върне общо (с всички такси и допълнителни вземания) 9548,54 лева за периода от 15.02.2019 г. до 05.02.2021 г., а по втория □ били отпуснати 3500 лева, а трябвало да върне (с всички допълнителни такси и услуги) 10 230,74 лева за период от 17.10.2019 г. до 25.10.2022 г. Твърди, че е изплатила общо 5787,61 лева. Поддържа се, че договорените лихви по договорите са прекомерни, в противоречие със закона и добрите нрави и почиват на неравноправни клаузи, поради което следва да се обяви нищожността на целите договори. Твърди се, че годишният лихвен процент по договорите също е неправилно изчислен. Поради това се поддържа, че не са спазени и изискванията за съдържание по договора по чл. 11, ал. 1, т. 9 и 10а ЗПКр. Поддържа се, че в договорите е включена такса за

пакет „допълнителни услуги“, които не били услуги, а начини на усвояване и връщане на кредита и противоречали на чл. 10а ЗПКр, а освен това били неравноправни.

В законоустановения срок е подаден отговор от ответника – „Профи кредит България“ ЕООД, с който предявеният иск се оспорва като недопустим и неоснователен. Твърди се, че ищцата нямала интерес да води само отрицателни установителни иски, когато можела и да иска недължимо платеното, като това означавало, че няма интерес от иска, а освен това сроковете за плащане по договорите били изтекли. По отношение на основателността поддържа, че са спазени изискванията на закона, договорите съдържали точна и пълна информация за задълженията, ГПР бил определен в съответствие със закона и формулите му. Твърди, че начинът на определяне на този процент бил даден в общите условия. Твърди, че допълнителните услуги били доброволно поискани от ищцата, че таксите за формирането им били приети от нея, и че ставало въпрос за допълнителни действия на кредитора, които не попадали в обхвата на чл. 10а ЗПКр. Иска отхвърляне на иска. Претендира разноски. Възражава за прекомерност на възнаграждението на адвоката на ищцата.

В съдебното заседание ищцата поддържа, че сумата по втория оспорен договор за кредит не ☐ е изплатена, а е послужила за погасяване на първия. Иска да се установи нищожност и на двата договора, или на части от тях, и да ☐ се присъдят 2776,83 лева като надплатена сума. Ответникът не взема становище.

Като разгледа доказателствата по делото с оглед твърденията и възраженията на страните съдът намира за установена следната фактическа обстановка:

Съгласно представен на лист 8 – 14 от делото Договор за потребителски кредит „Профи кредит стандарт“ № 30035098093/15.02.2019 г. ответникът е отпуснал на ищцата 4000 лева за срок от 24 месеца при лихва от 38,30 %, като следвало сумата да се върне на равни месечни вноски. Посочен е годишен процент на разходите (ГПР) 44,93 %. Общото задължение по договора е определено на 5684,54 лева. Към тази сума са добавени такси за услуга „фаст“ и „флекси“, като с възнаграждението за тях общата сума за връщане е 9548,54 лева, а месечната вноска – 397,89 лева.

В представения на лист 15 – 16 от договора стандартен европейски формуляр за информация преди отпускане на потребителски кредити от 15.02.2019 г., е предвидено, че за получаване на кредита не се изисква друг договор за допълнителна услуга и сумата за връщане ще бъде 5684,54 лева. Изрично е посочено (т. 4.3.) е, че по този вид договор за кредит не се прилагат други разходи.

Съгласно представен на лист 22 – 27 от делото Договор за потребителски кредит „Профи кредит стандарт“ № 30040049652/17.10.2019 г. ответникът е отпуснал на ищцата 3500 лева за срок от 36 месеца при лихва от 41 %, като следвало сумата да се върне на равни месечни вноски. Посочен е годишен процент на разходите (ГПР) 48,64 %. Общото задължение по

договора е определено на 6135,74 лева. Към тази сума са добавени такси за услуга „фаст“ и „флекси“, като с възнаграждението за тях общата сума за връщане е 10230,74 лева, а месечната вноска – 284,18 лева.

В представения на лист 28 – 30 от договора стандартен европейски формуляр за информация преди отпускане на потребителски кредити от 17.10.2019 г., е предвидено, че за получаване на кредита не се изисква друг договор за допълнителна услуга и сумата за връщане ще бъде 6135,74 лева. Изрично е посочено (т. 4.3.) е, че по този вид договор за кредит не се прилагат други разходи.

В т. 15 общите условия към двата кредита (на лист 13 и 26 от делото) е предвидено, че услугата „фаст“ се състои в „приоритетно разглеждане на искането си“ преди клиенти, които не са закупили такава услуга. Услугата „флекси“ пък се състои в това, че ищцата може да поиска отлагане на плащането на определен брой вноски по договора (в зависимост от кредита – до 4 вноски за първия кредит и 5 вноски за втория) или намаляването на размера им (остатъкът се плаща в края на срока на целия договор), но това не става автоматично, а по съгласие на ответника – кредитодател, които следва да изготви нарочен договор, а допустимостта на отлагането или намаляването зависи от доказване на определени обективни условия – безработица, болест, повреда на имущество при бедствие и подобни, или изрично съгласие на кредитодателя, което той дава по своя собствена преценка и може да откаже.

Съгласно представен на лист 19 от делото Анекс № 1 към договор за кредит № 30035098093 на 30.08.2019 г. ищцата се е възползвала от правото си да отложи изплащането на една вноска по договора за месеца след края на първоначалния му срок, като от представения на лист 20 нов погасителен план става ясно, че размерът на вноските по кредита не се променя и общият размер на задължението остава такъв, какъвто е бил по първоначалния договор (не е начислена допълнителна възнаградителна лихва за отложената вноска).

Съгласно представен на лист 36 от делото Анекс № 1 към договор за кредит № 30040049652 на 20.12.2019 г. ищцата се е възползвала от правото си да отложи изплащането на една вноска по договора за месеца след края на първоначалния му срок, като от представения на лист 37 нов погасителен план става ясно, че размерът на вноските по кредита не се променя и общият размер на задължението остава такъв, какъвто е бил по първоначалния договор (не е начислена допълнителна възнаградителна лихва за отложената вноска).

Съгласно представен на лист 33 от делото Анекс № 2 към договор за кредит № 30040049652 на 03.08.2020 г. ищцата се е възползвала от възможността да намали 2 вноски по същия кредит до размер от 142,18 лева, като от представения на лист 34 нов погасителен план става ясно, че размерът на вноските по кредита не се променя и общият размер на задължението остава такъв, какъвто е бил по предходния подписан анекс от 20.12.2019 г. (не е начислена допълнителна възнаградителна лихва за отложената вноска).

Съгласно представен на лист 72 от делото Анекс № 3 към договор за

кредит № 30040049652 на 04.12.2020 г. ищцата се е възползвала от правото си да отложи изплащането на две вноски по договора за месеца след края на първоначалния му срок, като от представения на лист 73 нов погасителен план става ясно, че размерът на вноските по кредита не се променя и общият размер на задължението остава такъв, какъвто е бил по първоначалния договор (не е начислена допълнителна възнаградителна лихва за отложената вноска).

Съгласно представен на лист 71 от делото Анекс № 4 към договор за кредит № 30040049652 на 09.04.2021 г. ищцата се е възползвала от правото си да отложи изплащането на една вноска по договора за месеца след края на първоначалния му срок, като от представения на лист 71 нов погасителен план става ясно, че размерът на вноските по кредита не се променя и общият размер на задължението остава такъв, какъвто е бил по първоначалния договор (не е начислена допълнителна възнаградителна лихва за отложената вноска).

Съгласно заключението на счетоводната експертиза по делото, приета в заседанието на 11.09.2023 г. (на лист 111 от делото), в писмен вид на лист 104 – 107 от делото, която съдът кредитира, тъй като вещото лице е работило по представените по делото документи, включително платежни такива, и логично е изложило прилаганите изчислителни методи, при изчисляване на ГПР и по двата договора цената за допълнителни услуги „фаст“ и „флекси“ не е включена в размера на ГПР. Ако се включи тази цена, то ГПР по договор № 30035098093/15.02.2019 г., който само върху главница и лихви е 44,93 % би станал 227,54 %, а по договор № 30040049652/17.10.2019 г. от 48,64 % би станал 269,82 %.

Съгласно цитираното по-горе заключение и допълнителното заключение на счетоводната експертиза, прието в заседанието от 18.10.2023 г. (на лист 129 от делото), в писмен вид на лист 115 – 120, плащанията са станали така:

По първия кредит – по договор № 30035098093/15.02.2019 г. ищцата е извършила следните плащания (лист 117 горе):

397,89 лева на 01.03.2019 г. – преди падежа на вноска за 05.03.2019 г.;

398 лева на 28.03.2019 г. – преди падежа на вноска за 05.04.2019 г.;

415 лева на 27.05.2019 г. – 22 дена след падежа на вноска за 05.05.2019 г.;

412 лева на 25.06.2019 г. – 20 дена след падежа на вноска за 05.06.2019 г.;

405 лева на 17.07.2019 г. – 10 дена след падежа на вноска за 05.07.2019 г.;

200 лева на 15.08.2019 г. – преди падежа на вноска за 05.09.2019 г. (вноската с падеж на 05.08.2019 г. е отложена на 30.08.2019 г. по споразумение);

17 лева на 02.09.2019 г. – преди падежа на вноска за 05.09.2019 г.,

400 лева на 24.09.2019 г. – 19 дена след падежа на вноса за 05.09.2019 г., или е платила общо 2644,89 лева.

Общата платена сума от ищцата възлиза на 2644,89 лева. Към датата на сключване на втория договор за кредит – № 30040049652/17.10.2019 г., ответникът е приемал, че остатъчното задължение е 3496,44 лева, които са погасени при усвояването на втория кредит съгласно клаузите на договора за същия.

По втория кредит – по договор № 30040049652/17.10.2019 г., с който изцяло е рефинансирано онова, което ответникът е приемал за остатък от задължението по първия договор, са платени общо 4131,94 лева, като в тях ответникът е включил според счетоводството си лихва за забава в размер на 59,43 лева, както и 90 лева такси. Общата забава за плащане по договора (от падежа на съответната вноска до пълното □ плащане – т.е. олихвяемата сума е размера на една месечна вноска) е 356 дена.

Въз основа на така установените факти съдът намира следното от правна страна:

Предявени са обективно евентуално съединени отрицателни установителни искове за установяване на несъществуване на правоотношения поради нищожност на договор за кредит поради липса на реквизити и противоречие с добрите нрави с правна квалификация чл. 124, ал. 1 ГПК във връзка с чл. 26, ал. 1, предл. първо и трето ЗЗД и чл. 146, ал. 1 ЗЗП и чл. 11, ал. 1, т. 9 и 10а ЗПКр, евентуално – само за нищожност поради неравноправност на клауза от договора за такси – по същите разпоредби, както и по чл. 10а, ал. 2 ЗПКр, както и съединен осъдителен иск за връщане на даденото по нищожния договор с правна квалификация чл. 34 ЗЗД във връзка с чл. 23 ЗПКр.

Искът за нищожност на целия договор се уважава, ако съдът установи, че между страните е сключен договор за кредит, по който не е посочен точно размер на годишния процент на разходите, или че същите надхвърлят законовите максимални лихвени нива (според ищцата – три пъти законната лихва; според ответника – пет пъти същата) или реквизитът е определен въз основа на неравноправна клауза.

Настоящият съдебен състав намира, че са неоснователни възраженията за неяснота на лихвения процент или за това, че компонентите, от които се формира ГПР, трябва изрично да се посочат в кредита – в практиката на Съда на Европейския съюз – т. 4 от Решение от 09.11.2016 г. по дело *C-42/15 Home Credit Slovakia a.s.*, и т. 1 от Решение от 05.09.2019 г. по дело *C-331/18 Pohotovost*, изрично е посочено, че не може да се приема, че липсва посочване на лихвен процент или ГПР в кредита, когато на потребителя е ясно в какви срокове и какви суми следва да върне или е посочен ясен план с размер на вноските, не е задължително да се посочват елементи или компоненти на вноската и непосочването на такива не може да води до нищожност на целия договор за кредит.

Неоснователно е и оплакването на ищцата, че лихвеният процент по

договорите за кредит нарушава добрите нрави. Добрите нрави са правилата, които действат в обществото при упражняване на права в гражданския оборот и изразяват представата за допустимото (моралното) в извършването на икономическите дейности на хората и при управление на имуществото им. Когато законът изрично предвижда прагове на определени вземания, а страните действат в рамките на тези прагове, няма основание да се приема, че действието им нарушава добрите нрави, освен ако не се приеме, че законовата норма е неприложима. С приемането на чл. 19, ал. 4 и 5 ЗПКр законодателят е определил като представител на гражданите мяра за допустимия размер на разходите по договор за потребителски кредит, като го е ограничил до петкратния размер на законната лихва. В случая уговорените годишни проценти на разходите (без такси за услуги „фаст“ и „флекси“, които ще се разгледат по-долу) не превишават това законово изискване – законната лихва към 2019 г. е 10 % годишно, уговорените ГПР и по двата договора са под 50 %.

По отношение на клаузата за възнаграждение за допълнителни услуги „фаст“ и „флекси“, тяхната действителност и влиянието им върху действителността на целия договор за кредит, следва да се посочи следното:

Сама по себе си т.нар. услуга „фаст“ – разглеждане на едно искане за отпускане на кредит с приоритет пред друго, не предполага никакви допълнителни действия на отпускащия кредит, във връзка с които той прави разходи. Неоснователни са възраженията на ответника, че такса за подобна услуга не била такава по отпускане на кредита – напротив, редът за разглеждане на заявлението за кредит е част от процедурата по вземане на решение дали да се отпусне кредит и кога. Поради този характер на понятието „отпускане на кредита“ разпоредбата на чл. 10а, ал. 2 ЗПКр забранява въвеждане на такси за по-бързо разглеждане на заявления за това. Следователно заплащане на подобна „услуга“ противоречи на закона и не се дължат такси за нея.

По отношение на услугата „флекси“ е правилно становището на ищцата, че заплащане за подобни действия следва да се приеме за неравноправно съгласно чл. 143, ал. 2, т. 3, 4 и 5 ЗЗП – това е така, защото отлагане или намаляване на вноските по кредита срещу заплащане не се допуска автоматично за всеки, който е заплатил за услугата „флекси“, а само в случаите, когато кредиторът се съгласи. Т.е. плаща се за възможността да сезираш кредитора си. Не е ясно и какви са действията, които формират тази „услуга“, тъй като при подаване на искане кредиторът просто отлага упражняването на правата си, без да извършва никакви други дейности, освен да отрази това свое волеизявление. Плащането освен това се извършва предварително, независимо дали платилият ще иска или не отлагане на вноски. Поради това и тази клауза се явява противоречаща на закона като неравноправна (същата не е уговорена индивидуално, а се съдържа в общи условия – чл. 146, ал. 1 ЗЗП) и съответно – не поражда правно действие съгласно чл. 146 ЗЗП.

Неоснователни са възраженията на кредитора, че ищцата се била

съгласила с тази клауза – неравноправността води до такъв съществен порок в нарушение на принципите на добросъвестността, че съгласието на потребителя няма значение за действителността на клаузата. Клаузата не би била неравноправна само ако се установи, че по съдържанието □ между страните са водени преговори, в които реално потребителят е можел да поиска и да получи изменение на съдържанието на клаузата – фактът, че потребителят я бил приел, без да може да промени съдържанието □, не води до извод за индивидуално договаряне съгласно чл. 146, ал. 2 ЗЗП. Потребителят трябва да е имал възможност и да промени предложението му текст, за да се установи индивидуално договаряне. Такава възможност по делото не се установява. Без значение е и обстоятелството дали ищцата е ползвала възможностите за отлагане на плащането или намаляване на вноски, тъй като неравноправността се преценява към момента на сключване на договора – чл. 145, ал. 1 ЗЗП.

Поради извода на съда, че клаузите от договорите за кредит за начисляване на такса за ползване на услугите „фаст“ и „флекси“ следва да се разгледа и въпросът дали тази недействителност води до нищожност на целия договор. В хода на процеса ищцата е изложила два основни аргумента по въпроса защо недействителността на тези клаузи следва да води до нищожност на целия договор – от една страна, тъй като плащането за тях не е включено в размера на ГПР по договора, което води до невярното му определяне, което следва да се приравни на липса на определен ГПР и оттам – липса на реквизит по чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПКр, което на основание на чл. 22, ал. 1 ЗПКр води до нищожност на целия договор, а от друга – че тези услуги не са отразени в стандартния формуляр по договора и затова не са станали част от договорното съдържание.

По първото основание за нищожност на целия договор – неправилно посочване на ГПР, което се приравнява на липсата му, е налице известно противоречие в съдебната практика дали изискването е формално (т.е. договорът ще е нищожен само когато в текста му въобще не фигурира число, което представлява ГПР) или по същество (т.е. вписаният в договора ГПР следва да отговаря фактически на резултата от формулата, която следва да се приложи съгласно чл. 19, ал. 2 ЗПКр във връзка с § 1, т. 1 ЗПКр и приложение № 1 към същия закон). Въпросът е поставен пред Съда на Европейския съюз с преюдициално запитване от 22.11.2022 г. на Софийския районен съд, с което е образувано дело С-714/22 *Профи кредит България*, по което още няма постановено решение. За процесуална икономия и с оглед вече известните указания, давани от Съда на Европейския съюз по значението на обявяването на ГПР на потребителя, настоящият съдебен състав намира, че не е необходимо да изчаква решението на посочения спор, тъй като е много вероятно то да бъде обявено преди окончателното приключване на настоящото дело и може да бъде съобразено при евентуално обжалване на решението.

В практиката си Съдът на Европейския съюз – вж. т. 64 – 65 от мотивите на Решение от 20.09.2017 г. по дело С-448/17 *EOS KSI Slovensko* и цитираната съдебна практика; т. 30 – 31 от Решение от 19.12.2019 г. по дело

C-290/19 *Home credit Slovakia*, т. 48 – 52 от Решение от 16.07.2020 г. по дело C-686/19 *SIA "Soho group"* и други, същият системно приема, че посочването на правилен размер на ГПР има важно значение за това потребителят да може да направи информиран избор за това кой кредит да избере между няколко оферти и да прецени какво оскъпяване ще поеме, ако получи сумата по договора за кредит. Поради това и с оглед на важното значение, което ГПР има в това отношение (посочен е в съдебната практика – т. 65 от Решение по дело C-448/17 *EOS KSI Slovensko* като съществен елемент за информиране на потребителя), то неправилното посочване на ГПР в договора поради невключване на част от задълженията по него следва да има последиците на недобросъвестно действие на кредитора и да води до последиците, които има липсата на посочване на ГПР съгласно националното право – по българския закон това са нищожност и връщане само на главницата по кредита съгласно чл. 22 – 23 ЗПКр.

По настоящото дело тази последица е още по-важна, тъй като и двата договора за кредит са изтеглени за погасяване на предходни задължения, поради което информираният потребител би следвало да може при правилно посочен ГПР да прецени разумно дали за него е по-изгодно да „рефинансира“ стария си кредит или да изтегли нов, тъй като ако предлаганият нов кредит е с по-висок ГПР подобна операция би била напълно нелогична, или най-малко – резултат от притискане на кредитополучателя.

Следователно договорите за кредит следва да се приемат за изцяло недействителни на първото посочено от ищцата основание и съдът няма да разглежда въпроса за несъответствието на стандартния формуляр като преддоговорна информация и текста на окончателния договор. Главният иск за нищожност на целите договори за кредит с правна квалификация чл. 26, ал. 1, предл. първо ЗЗД във връзка с чл. 22 ЗПКр, чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПКр и чл. 143, ал. 2 ЗЗП следва да се уважи.

При това положение не се разглежда искът за прогласяване на частична нищожност – само за клаузи от договорите.

По иска за връщане на парични суми на ищцата с правна квалификация чл. 34 ЗЗД във връзка с чл. 23 ЗПКр съдът следва да изясни колко е било задължението на ищцата по двата договора и да го сравни с платеното от нея, като прецени дали е имало основание от тези суми кредиторът да приема, че са платени лихви за забава или такси по нищожните клаузи. Следва да се има предвид, че тъй като това е иск за реституция и ефектът на плащанията следва да се разглежда с оглед установената нищожност, не е необходимо да се прави някакво възражение за прихващане от ищцата.

Съгласно чл. 23 ЗПКр при установената нищожност на договорите ищцата е дължала само връщане на чистата стойност, т.е. на главниците.

От фактите по делото се установява, че ищцата е получила чисти главници по първия кредит от 4000 лева, а главницата по втория кредит следва да се определи с оглед на това, че става въпрос за кредит на рефинансиране на старо задължение, т.е. прехвърлените от ответника по сметката на стария кредит 3496,44 лева не са част от полученото от ищцата,

защото ответникът е извършил с тях вътрешно прихващане (частично без правен ефект) на задълженията (вкл. и основани на нищожна клауза) по първия договор. Така главницата по втория договор следва да се приеме за усвоена в размер на само 3,56 лева, или общото задължение на ищцата е 4003,56 лева, като тази сума следва да се увеличи с дължимите се лихви за забава, ако съдът установи забавени плащания.

Поради ефектите на нищожността ищцата е дължала от всяка месечна вноска само частта, която погасява главницата според погасителния план.

Така по първия договор за кредит – с № 30035098093/15.02.2019 г. ищцата с плащане на 397,89 лева на 01.03.2019 г. е погасила изцяло главниците по първите две вноски с падежи на 05.03.2019 г. и 05.04.2019 г., като са останали неусвоени 101,30 лева, като с второто плащане – на 398 лева на 28.03.2019 г., сумата, налична при ответника е била 499,30 лева и с нея са погасени в частта за главница и всички вноски с падеж до 05.08.2019 г. включително. С платените на 27.05.2019 г. 415 лева са погасени и главниците по вноските до 05.10.2019 г., а след тази дата договорът се е прекратил поради сключването на последващия договор № 30040049652/17.10.2019 г. Следователно по време на действие на първия договор за кредит ищцата въобще не е изпадала в забава (впрочем същото би било и положението ако се дължеше само главница и договорна възнаградителна лихва, които по вноските с падеж до 17.10.2019 г. възлизат на общо 1895,12 лева, а ищцата е платила 2644,89 лева).

По втория договор за кредит, който е за рефинансиране, ищцата дължи само онази главница, която не е изплатила с вноски към ответника по първия договор – разликата между 4000 лева и 2644,89 лева, или 1355,11 лева, както и новоусвоената главница от 3,56 лева, или общо 1358,67 лева. Още с първата си вноска в размер на 284,18 лева ищцата е покрила дори вноските за главница по погасителен план (а не в намален размер от 1358,67 лева) с падеж до 25.02.2020 г. включително. От тази дата за вноските с падеж на 25.03.2020 г. и 25.04.2020 г. лихва не се дължи поради действието на чл. 3 ЗМДВИП, с който лихвените плащания са спрени за 69 дена. С направеното плащане на 284,18 лева на 31.01.2020 г. би била погасена дори главницата по вноските с първоначален падеж до 25.09.2020 г. по погасителен план. С направеното на 27.02.2020 г. плащане в размер 284,18 лева биха били погасена дори частите за главница на вноските с падеж до 25.12.2020 г. С направеното на 07.04.2020 г. от ищцата плащане на 284,18 лева биха били погасена дори частите за главница на вноските с падеж до 25.03.2021 г. по първоначалния погасителен план. С направеното на 22.05.2020 г. плащане на 284,18 лева биха били погасена дори частите за главница на вноските с падеж до 25.06.2021 г., като към този момент вече е изплатено цялото остатъчно задължение за главница след приспадане на отнесеното към предишния погасен договор – с петте вноски от по 284,18 лева са заплатени повече от дължимите се 1358,67 лева. Поради това към нито един момент не е възможно ищцата да е била в забава за плащане на дължимата се от нея главница според размерите на вноските, определени в погасителните планове. Поради това задълженията на ищцата възлизат единствено на сумата за погасяване на двете главници, или общо

4003,56 лева.

Съгласно заключенията на експертизите ищцата е платила в периода на действие на първия договор за кредит общо 2644,89 лева, а в периода на действие на втория – общо 4134,94 лева. Така общо ищцата е платила 6779,83 лева, а е дължала само 4003,56 лева. Поради това на същата следва да се присъдят 2776,27 лева, като се отхвърли до пълния предявен размер от 2776,83 лева.

Относно разноските:

При този изход на спора право на разноски има ищцата съгласно чл. 78, ал. 1 ГПК (искът се отхвърля за 0,02 % от предявения размер, поради което разноските няма да се повлияят с повече от 25 стотинки и съдът няма да прави усилия за пресмятане на такива суми).

Ищцата е платила държавна такса в размер на общо 320 лева, които следва да останат в тежест на ответника и е доказала адвокатско възнаграждение в размер на 1020 лева (по фактура и вносна бележка на лист 127 – 128 от делото). Следователно ответникът следва да бъде осъден да плати 1340 лева разноски.

При прилагане на чл. 77 ГПК настоящият съдебен състав намира, че неправилно е изчислена държавната такса по установителните искове за нищожност на двата договора, като същата следва да се определи като 4 % от сбора на всички задължения по тях – 19 815,28 лева, или 791,17 лева, като към тази такса се добавя и 4 % от цената на увеличения осъдителен иск за 2776,83 лева, или обща такса от 904,24 лева. От тази сума ищцата е заплатила 320 лева и следва да бъде събрана такса от още 582,84 лева, които ответникът следва да бъде осъден да плати.

Така мотивиран, Софийският районен съд, 28. състав,

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените от Силивя И. П. по реда на чл. 124, ал. 1 ГПК искове с правна квалификация чл. 26, ал. 1, предл. първо ЗЗД във връзка с чл. 22 ЗПКр, чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПКр и чл. 143, ал. 2 ЗЗП по отношение на **„Профи кредит България“ ЕООД**, с ЕИК: 175074752, и адрес на управление: София, бул. „България“ № 49, бл. 53е, вх. В, ет. 7, че същото и **С. И. П.**, с ЕГН: *****, и адрес: С., ж.к. „Д.“, бл. **, вх. *, ет. *, ап.***, не са обвързани от **Договор за потребителски кредит „Профи кредит стандарт“ № 30035098093/15.02.2019 г.** и **Договор за потребителски кредит „Профи кредит стандарт“ № 30040049652/17.10.2019 г.** поради нищожност на същите поради съзнателно неправилно посочен реквизит – годишен процент на разходите.

ОСЪЖДА на основание чл. 34 ЗЗД във връзка с чл. 23 ЗПКр **„Профи кредит България“ ЕООД**, с ЕИК: 175074752, и адрес на управление: София, бул. „България“ № 49, бл. 53е, вх. В, ет. 7, да плати на **С. И. П.**, с ЕГН: *****, и адрес: С., ж.к. „Д.“, бл. **, вх. *, ет. *, ап.***, **2776,27 лева** (две

хиляди седемстотин седемдесет и шест лева и 27 ст.) – платена без основание сума за погасяване на привидно съществуващи задължения (с оглед нищожността) за лихви и такси по Договор за потребителски кредит „Профи кредит стандарт“ № 30035098093/15.02.2019 г. и Договор за потребителски кредит „Профи кредит стандарт“ № 30040049652/17.10.2019 г., като **ОТХВЪРЛЯ** предявения иск за **разликата над 2776,27 лева до пълния предявен размер от 2776,83 лева** (две хиляди седемстотин седемдесет и шест лева и 83 ст.).

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК „Профи кредит България“ ЕООД, с ЕИК: 175074752, и адрес на управление: София, бул. „България“ № 49, бл. 53е, вх. В, ет. 7, да плати на **С. И. П.**, с ЕГН: *****, и адрес: С., ж.к. „Д.“, бл. **, вх. *, ет. *, ап.***, **1340 лева** (хиляда триста и четиридесет лева) – разноси по делото.

ОСЪЖДА на основание чл. 77 ГПК „Профи кредит България“ ЕООД, с ЕИК: 175074752, и адрес на управление: София, бул. „България“ № 49, бл. 53е, вх. В, ет. 7, да плати по **бюджетна сметка на Софийския районен съд** сумата от **582,84 лева** (петстотин осемдесет и два лева и 84 ст.) – недовнесена държавна такса.

Решението може да бъде обжалвано с въззивна жалба пред Софийския градски съд в двуседмичен срок от получаване на препис от страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____